Моля ви, докторе, знам, че съвети не давате, но все пак разчитам на вас – кажете ми как да задържа съпруга си само за мен в леглото? Сигурно има някакви трикове, номера... които аз не знам. Питам това, защото разбирам, че сексът се издига в култ и за мъжа той е от първостепенно значение, а едва ли моят съпруг е по-различен от останалите. Не че имам оплаквания, от 3 години сме заедно и се обичаме, но знае ли човек... Пък и като чета драмите във вестник "Лична драма", виждам, че обикновено жените, а не мъжете, страдат от несподелена любов. Сигурна съм, че ще помогна и на други жени, които имат моите притеснения.
Велислава

Здравейте Велислава,

Ами много ме затруднихте с писмото си до мен. Ама много. Защото, както е казал мъдрецът в древна Елада великолепният Сократ: „Аз знам, че нищо не знам". И след това изпил чашата с отровата, тъй като бил осъден на смърт от първенците на тогавашния град Атина. И забележете защо! Ами защото срещу него е имало обвинение от собствената му съпруга, че той не и обръщал никакво внимание. Както виждате – нищо ново под слънцето.

Ама и аз самия и като мъж и като сексолог – не мога да Ви отговоря директно на поставения от Вас въпрос. Но все пак ще се опитам да го сторя. Но предварително Ви моля да бъдете много, ама много снизходителна към отговор ми до Вас. Това - за да имам смелостта да го направя.

И така, много някога при човечеството ни е съществувала полигамия. Сиреч в племето не е имало конкретни полови двойки. А една голяма полова общност на мъже и жени. Тоест нямало е една конкретност на половите партньори. Но малко или много все пак е имало и някакво двойково пратньорство. Докога? Докато не си омръзнат. Или се появи по-силен и по-млад самец. Или докато не се появи по-красива и много по-млада самка. Това е. Смяната на този режим на половото общуване се нарича в исторически аспект – матриархат. В него една жена е била съпруга на много мъже. Причината – мъжете ходят на лов или на война. И не всичките се завръщат обратно в общия дом пещерата. Минало време. И следва в исторически план точно обратното. Един мъж с няколко жени едновременно. Патриархат. Парадоксално звучи, но причината си е пак същата. При липса на мъже човечеството е възприело този друг модел. Но времената се менят. Идват нови култури. Нови религиозни убеждения. Нови социални и морални правила и закони. И сега какво? Как какво –моногамия!
Ще рече само един мъж със само една жена. И правилото тук е – заедно в добро и зло. Докато смъртта ни раздели. Прекрасно. Ама знае ли човек, както казвате Вие самата. Точно така – знае ли човек? Какво ще е занапред. Не знам защо си мисля, че този въпрос ни идва на гости чак много по късно от първата ни среща. След тази среща се обичаме безумно и не може да си представим нито миг без любимото ни същество. В същото време се кълнем в обич и вярност на него. И това същество също ни се кълне. Заживяваме заедно като мъж и жена, като съпрузи. Имаме вече и деца. И пак много се обичаме. И пак се целуваме до полуда. И пак си казваме, че не можем един без друг. И ако ни попитат – това наистина ли си го мислим. Отговорът ни е –кой, аз ли ще изневеря? Никога! И заспиваме блажено прегърнати. Но една сутрин се събуждаме. И... започваме да страдаме от една натрапчива мисъл. Ами ако..? Това ни идва като неканен гост в мислите ни. Искаме, не искаме. И се чудим как да задържим другарчето до себе си. Не става с въже или с верига, не става. Ами сега...?

И какво? Всичко опира пак до секса. Нали преди точно сексът ни събра! Нали ?! А сега може и да ни раздели! Може... Но има неща, в които не сте права! Не ми се сърдете, но ще Ви ги кажа. Защото съм привърженик на тезата „Право куме в очи!", сиреч на голата истина.
Ето – в последните две–три десетилетия у нас сексът се въздигна в култ. И то на само за мъжете, а и за жените. Затова вече се говори под път и над път – че размерът си има своето значение. И стана тя, каквато стана! Нещо съвсем физическо се превърна в наказателна присъда за много мъже. Горките! То след това не са лекарства, увеличаващи размера. То не са операции за същата цел. И накрая файда - йок. Направо казано - няма полза. И точно за това, знаете ли какво количество мъжки сълзи съм виждал в кабинета си.
А пък за така необходимата му качествена ерекция, която да става ей така почти от само себе си, и тази му ерекция да трае много дълго време, за да може той, мъжът, да свърши чак след 12 часа, да не говорим.

И както се казва: „Прости им Господи, те не знаят какви ги вършат!". Защото не знаят, че задоволството на една жена може да се постигне по хиляда и един други начини. Ама не знаят! Де е тука правилото, че жената обича с ушите си? Къде е? Ами нежните слова, ами нежните милувки, ами нежните целувки – отгоре додолу и след това в обратна посока, те къде са?

И още нещо, което води до много нещастия при полови двойки, които иначе много се обичат. И това е една идиотска максима, че жената при полово общуване – непременно и на всяка цена трябва да има оргазъм. По дяволите! Това не е да натиснеш един бутон и готово! Оргазменото изживяване на жената, когато се люби може да дойде на гости, но може и да не е дойде. Вина няма никой! Само дето женският оргазъм си е дар свише. Това е. И ще си идва, когато този дар свише си поиска!

Е, сега кой толкова много страда, че не задоволява партньорката си в секса? Кой? Ами точно тези мъже, които много обичат и държат на жените си. И страдат още повече, когато им се натяква за това от тези жени. Само, че причината е не точно несподелена любов, а неразбраната любов. Тя е една и съща. И за мъжете и за жените. И разбира се, че според мен тя е най-голямото зло, което може да се случи на двама – мъж и жена, които се обичат.

И сега конкретно за Вас самата. Питате ме нещо важно за Вас. Добре, ще ви дам моята рецепта. Макар, че казах в началото, че нищо не знам. И така си е. Та моята рецепта е: сутрин, когато се събудиш и най-напред благодариш на Господ, че те дарява и с този слънчев ден, то веднага след това се постарай, ама задължително се постарай отново да завоюваш другарчето на твоя живот, което спи до теб сега, в този час. Как ли?

Веднага, след сутрешния Ви тоалет, когато сте пред огледалото, моля да си сложиш най-ценното за всяка една жена, която през деня, благодарение на него изглежда много красива. Безумно красива. УСМИВКАТА. Това нека да бъде най-ценното Ви бижу. И да го носите винаги с Вас. От сутрин до здрач. Още, винаги му казвайте, дори и много да сте му ядосана следното: „Съкровище, не знам какво щях да правя без теб!". И още: „Ти не знаеш колко много ми завиждат приятелките ми и колежките ми, че ти си моят мъж!".

И никога не забравяйте да не се явявате пред очите му макар и за малко разплакана и

ядосана. И никога не забравяйте да не се явявате пред очите му с ролките на косата, с маската за лицето и най-вече с облеклото, с което чистите къщата.

И още – когато се любите, бъдете една модистка. Един дизайнер на интимното Ви облекло. Сиреч да се явявате пред очите му с най-различно еротично облекло. Което обаче веднага пада, още на секундата. Друг път – не пада веднага, а след известна доза време, диктувано от Вас самата. Иначе казано –стриптийз у дома. Това непременно, защото нали ние мъжете пък обичаме с очите си! И веднага възниква въпросът „Защо пък трябва да се любим винаги у дома? А не може ли да похарчим малко парици за ресторант и хотел след това. Може много да спечелим!". А за да стане това – един невероятен празник в секса ни, може и да се прибави и известна доза на импровизация на половото общуване помежду ни. Сиреч предварително нищо не е договаряно и планирано. И ето изненадата за него! Правите в любенето с него и най-невероятните неща. Запомнете – тогава той ще е Ваш, завинаги!

А, щях да забравя нещо също много важно. Казват, че любовта на мъжа минава през стомаха му. Не, не е лъжа! Истината затова не е точно в гастрономията. Няма все още едно достоверно проучване на тази теза. Според мен това се дължи на факта, че и в гастро-интестиналният път на мъжа има и сензорни клетки, които като усетят любимата гозба или питие произвеждат хормоните на щастието. Същите, които се произвеждат от нервните клетки на главния ни мозък. Ефектът е еднакъв - изпитване на щастие, задоволство, блаженство и жажда или апетит за обич. И тук идват на помощ хубавата музика и хубавото питие. Но най-вече възможността ни да бъдем сами и много, много време да сме интимни. И толкова интимни, че да забравим за целият свят и за всичките ни проблеми и да си позволим дори и немислимото. Само така това интимно помежду ни ще се запомни и ще стимулира и занапред нашата връзка.

Има и още, и още. Но хич не съм в настроение да разкривам слабите места на ужким силния пол - мъжкия. И сега се питам „Защо толкова много се увлякох в отговора си до Вас? Защо? Нали ужким нищо не знаех?" Не знаех, но опитът учи. Знае ли човек... какво точно ще научи. Но е длъжен да опита в името на своето щастие. И не само да опита, а да го стори наистина в името на взаимната си обич с другарчето си в живота. И не Ви казвам сбогом, а довиждане с един любовен стих от сърцето на поетесата Милена Йорданова от Ямбол.

Този мъж

Този мъж, в чийто поглед съм скрита,
Не говори за своята обич.
Той ме носи в сърцето си тихо,
С неугасващ през времето порив.

Той мечтае ме. Силно копнее.
Тишината си с мене изпълва,
Ти не знаеш, но нощем се смее,
Щом душата му мен засънува.

Но е толкова тих, че тревата
Ако шепне – гласът му се губи.
Как ми липсва, но само понякога,
Да се виждам в изречени думи.

Видяхте ли? Докато четяхте тези редове, след това затаихте без да искате дъх. Всъщност усетихте истината. Защото точно така обичат мъжете. Без много, много думи. И затова в любовта си понякога са груби, като мъже. Но понякога са и много, много нежни. Като ангели!

И за довиждане (и малка закачка - предупреждение към Вас) една любима моя песен на Frankie Miller - "Ревност".

{youtube}O3awcr9ouug{/youtube}

д-р Илия Врабчев - сексолог, психотерапевт